

Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci

VENDULY HUSTÁKOVÉ, *K Heideggerovu pojetí pravdy: Pravda mezi pobytím a uměním*

(Praha: FHS UK, 2011)

Záměr a charakter předložené práce:

Záměrem práce je jednak vyzdvihnout roli a význam pravdy v myšlení M. Heideggera a zároveň sledovat proměnu jejího pojetí. To autorka chce sledovat v rozsahu let 1927 až 1935, čili v období, do něž spadá jak vykrytalizování Heideggerova projektu fundamentální ontologie (zvl. v *Bytí a čase*, 1927), tak také její postupné opouštění, směřující k jinému uchopování souvislosti bytí a času, které již lze v základním předznačení vidět v roce 1935 v *Původu uměleckého díla*. Konkrétně autorka pracuje především s těmito Heideggerovými texty: *Bytí a čas*, *Co je metafysika?*, *Pravda a bytí (O bytnosti pravdy)*, *Původ uměleckého díla*; využívá však ještě některé další Heideggerovy texty. V menší míře a pouze okrajově používá sekundární literaturu. Zamýšlený způsob jejího přístupu lze charakterizovat jako hermeneutickou či fenomenologickou interpretaci.

Komentář:

Po formální stránce (odkazování apod.) je práce zvládnutá zcela skvěle. Po stránce stylistické lze však zaznamenat problematická místa, kdy autorka formuluje zbytečně překombinovaná či přehuštěná souvětí, které práci zatěžují a možná i zatemňují předkládané záležitosti. Na některých místech zůstaly i drobné překlepy.

Co se týče naplnění celkového záměru, tak úspěšnost u tohoto náročného tématu je přiměřená možnostem bakalářské práce na obecně zaměřeném studiu (čili ne oborově filosofickém). Jinými slovy zde lze konstatovat, že jak v explikaci role pravdy v myšlení M. Heideggera, tak i v dosledování posunů v jejím pojetí zůstaly rezervy, čili že se dalo ukázat více a pojednat dané souvislosti hlouběji. Na druhou stranu to však neznamena, že by koncepce práce a dosažené výsledky byly chybné.

To platí i pro dílčí výklady, na kterých autorka roli pravdy a posuny v jejím pojetí sleduje. Ty opět nejsou provedeny chybně ve smyslu nesprávně, nicméně znovu lze konstatovat rezervy. To se projevuje jak na udržení způsobu interpretačního přístupu, tak i na konkrétních interpretacích.

Způsob výkladu se mnohdy totiž vzdaluje od hermeneutické či fenomenologické interpretace k pouhé parafrázi či přeřikání klíčových argumentů. Zde lze navíc konstatovat jistou nevyrovnanost, která spočívá v tom, že na jedné straně se v práci předkládají obšírné výklady motivů, které se pak ohledně ústředního tématu práce nevyužijí (nebo jejich souvislost zůstane skryta), na druhou stranu jsou některé jiné motivy podány ve značné

výkladové zkratce, mnohdy jen jako pouhé identifikující konstatování bez explikace vnitřních důvodů těchto souvislostí (např. uvedení pojmu starost na s. 25; dále pozn. 80 na s. 32).

S tím souvisí i to, že ohledně věcných záležitostí lze na některých výkladech vycítit i autorčinu nejistotu ohledně porozumění dané záležitosti (např. motiv svobody na s. 33: výklad svobody ve smyslu možnosti převzetí by odpovídal ranějšímu Heideggerovy, v *Bytí a čase* jde už spíše o uvolnění k smrti [Freiheit zum Tode], což vůbec otevírá pole pro rozehrání konstituce existence, v rámci které je nějaké přebírání vlastního bytí teprve myslitelné). – Oproti tomu však je potřeba na druhou stranu říci, že i přes tyto potíže se autorce daří udržet základní výkladovou souvislost, v níž sleduje vytčený záměr práce, tzn. že i přes dílčí rezervy a možná dílčí neporozumění autorka vcelku záležitost pojala s přiměřeným pochopením a dovedla ji k vytčeným závěrečným srovnáním, která však opět mohla být podrobnější.

Celkové hodnocení:

Vzhledem k celkovému zvládnutí zvoleného obtížného tématu doporučuji práci k obhajobě a předběžně práci vzhledem k výše uvedeným kladům a záporům hodnotím na úrovni „velmi dobře“.

V Těptíně 23. února 2011

Mgr. Jaroslav Novotný, Ph.D.